

Ὁ Θεωρῆς μὲ στρατηγοὺς κρυφὰ συνεδριάζει,
ἀπ' ἐξω δὲ ὁ Φασουλῆς κτυπᾷ καὶ τοῦ φωνάζει.

Τὸ μέγαρόν σου βλέπω ἐρημητικῶς κλεισμένον
καὶ προχωρῶ μὲ βῆμα πολὺ ἀπελπισμένον,
οὐκ ἔχω γὰρ χιτῶνα νὰ ἔμβω ἐν αὐτῷ
καὶ κάθομαι ἀπ' ἐξω κί' ἀκούω καὶ κυττῶ.
Ἄνοιξε, Θεωρᾶκη καὶ βάλε με ἴστη σάλα,
τὰ νέα σχέδιά σου νὰ μάθω τὰ μεγάλα,

τὴ γνώμη μου ν' ἀκούσης ν' ἀκούσω τὴ δίκη σου
κί' ἐμὲ, ὦ στρατηλάτα, ὀλίγον ἐνθυμήσου.
Μ' αὐτοὺς τοὺς Κολονέλους τῆς ὤρας σου μὴ χάνης...
ἄνοιξε, Θεωρᾶκη καὶ τὸν κουφὸ μὴν κάνης.
Μ' ἀκόμη δὲν μ' ἀνοίγεις μὲ τόσας παρακλήσεις;...
ὄρσε λοιπὸν *σαμάριο* καὶ θά μετανοήσης.

Συμβούλιον πολεμικόν,
παραπολὸν τρομακτικόν.

Κί' ὁ Θεωρῆς ἐφώνησε μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη :
« Ἐλάτε σεῖς ποῦ ἔχετε στρατηγικὸ κεφάλι,
ἐλάτε, ἀρχιστράτηγοι, ἐλάτε, Κολονέλοι
κί' ὁ Θεωρῆς δὲν ἔκανσε τὸν πόλεμον νὰ θέλῃ.
Ζητῶ νὰ μάθω ἂν ἔμπορῇ ὁ πόλεμος νὰ γίνῃ,
εἰδ' ἄλλως θέλω καὶ διψῶ νὰ ζήσω ἐν εἰρήνῃ. »

Κί' οἱ στρατηγοὶ τοῦ ὁμιλοῦν ὀλόρθοι ἴστην ἀράδα
κί' ἀκούει ὁ κύρ Θεωρῆς καὶ πίνει μιὰ σουμάδα
ὁ ἕνας τὰ φουσατά μας ἀμέτρητα τὰ βγάξει,
ὁ ἄλλος πάλι ἀπ' ἐκεῖ πολὺ τὰ κατεβάζει,
ἀλλὰ μετρᾷ κί' ἡ κοφτερὴ τοῦ Θεωρᾶκη γλῶσσα :
τρὶς ἐνδεκα, τρὶς δώδεκα, τρὶς δεκαπέντε τόσα.

Κί' οἱ στρατηγοὶ ἄμαζεύτηκαν κοντὰ ἴστον Δεληγιάννη
καὶ ὁ καθένας σχέδια στρατηγικὰ τοῦ κάνει
ὁ ἕνας λέει τὸ μακρὺ κί' ὁ ἄλλος τὸ κοντὸ του
καὶ μὲ τὰ τόσα σχέδια σαστίζουν τὸ μῆγάλο του.
Ἐνας τὸν πιάνει ἀπ' ἐδῶ κί' ὁ ἄλλος τὸν ἀφίνει
κί' αὐτὸς δὲν ξέρει τί νὰ πῇ καὶ ξεροκαταπίνει.

Κί' ὁ Παπκαμχαλόπουλος ἴστην κώχη ζαρωμένος
κυττάζει τὸν Πρωθυπουργό καὶ τὸ μουστάκι στρίφει
καὶ μένος ἀπ' τὴ θέσι του μετρᾷ συλλογισμένος
καὶ βρῖσκει πῶς τοὺς ἔφυγαν δὲν ξέρω πόσοι ψῆφοι.
Ἄλλὰ μετρᾷ κί' ὁ Μπούμπουλης μὲ ὕφος σοβαρὸ
τῆς τρύπαις ὁποῦ ἔκαμε ὡς τώρα ἴστο νερό.

Πολλὴ μαυρίλα ἄπλάκωσε μαύρη σὰν καλιακούδα
κί' οἱ στόλοι τῶν Δυνάμεων ἀράζουν μὲς ἴστη Σοῦδα.
Ἄνοιξετε τὸ στόμα σας καὶ πέτε μου γιὰ ὅλα...
ὡς πόσος νάναι ὁ στρατὸς καὶ πόσα πυροβόλα;
Ἄμπορῶ μιὰ ὄρ' ἀρχήτερα μ' αὐτὸν νὰ πολεμήσω;
Ἄμπορῶ νὰ πάω ἄμπρός μὲ σᾶς, Ἄμπορῶ νὰ πάω ἄπισω;

Κί' ἐνῶ μετροῦν οἱ σύντροφοι μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
ἀρχίζει μόνος νὰ μετρᾷ καὶ ὁ Μαυρομχάλης
πόσοι γινῆκαν στρατηγοὶ καὶ πόσοι *Μαρσεάλοι*,
—προβιβασθέντος σὺν αὐτοῖς καὶ τοῦ Μαυρομχάλη
ἰδίᾳ γνώμη καὶ βουλῇ καὶ αὐτοπροαιρέσει,
ἔξεσε γὰρ Ρωμηοῖς ποιεῖν ὃ ἂν αὐτοῖς ἀρέσῃ—

Κι' ὁ Κοντογούρης ὁ κομπός, ποῦ μοιάζει φιγουρίνι
 κι' ὁ Δούνης εἰς τοῦ Χρόνου τοῦ τὸ φύλλον τὸν συγκρίνει
 μὲ τὸν Καβούρ, μὲ τὸν Βισμάρκ καὶ ἄλλους διπλωμάτας,
 παρατηρεῖ ἐκστατικὸς τοὺς πέριξ στρατηλάτας
 κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους χωριστὰ μετῶ ἐν ἀναπαύσει
 πόσαις δασκάλαις ἔκαμε καὶ πόσες ἔχει παύση.

Μετροῦν οἱ ἀρχιστράτηγοι ὁλόρθοι 'στὴν ἀράδα
 κι' ἀκούει ὁ κύρ Θόδωρος καὶ πίνει μιά σουμάδα
 κι' ἀπάνω εἰς τὸ μέτρομα καὶ μὲς 'στὴν τόση ζάλη
 ἕνα πουλάκι μοναχὸ μὲ παρδαλὸ κεφάλι
 'στοῦ Δεληγιάννη τραγουδεῖ τὸ πράσινο παντζουρι:
 «Τρία πουλάκια κάθονται 'στοῦ Διάκου τὸ ταμπούρι.»

Εἶδα προχθὲς τὸν Θόδωρῃ κι' ἐγὼ εἰς τὸνειρό μου
 πῶς ἔτσι ἐξεκίνησε κι' ἐπάγωσα ἐκ τρόμου.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεθεῖ
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτειῶν — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενέτων-Ἐξ Φρονοδόντων, — νόκτα 'μέρα συζητούντων,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιά μάνδρα μὲ γαϊδούρια.